

Salmer:

DDS 224 – DDS 305 – DDS 397 - DDS 235 - DDS 217

Læsninger:

Esajas' Bog 54,7-10 - Apostlenes Gerninger 4,7-12 - Johannesevangeliet 16,16-22

Prædiken til 3. s.e. påske:

Dagens evangelielæsning er en spændende tekst, men det kan også være en kringlet og udfordrende tekst. I bedste Houdini-stil forklarer Jesus sine disciple, at han går bort en kort tid, men atter en kort tid efter vil de se ham igen. Og det er måske ikke så mærkeligt, at disciplene har svært ved at følge med – for også vi kan fristes til at spørge, hvad Jesus egentlig taler om.

For disciplene må Jesu udsagn være højst uforståeligt. De har efterladt familie, venner og hjem for at følge ham i tykt og tyndt; de har elsket ham; de har mistet ham; og netop som de lige har fået ham igen, står de til at miste ham igen. Frustrationen, afmagten og sorgen banker atter på, og det er på ingen måde mærkeligt. For det er smertefuldt at miste et menneske, man holder af og ser op til. At miste et menneske, der i høj grad giver ens liv mening, er ulideligt.

Sådan er det for alle mennesker, både for disciplene og for os; og det er det, fordi der er noget uigenkaldeligt over tabet. Når vi mister - og især når vi mister til døden - så er det vores almenmenneskelige erfaring, at så er det et definitivt punktum for det gensidige fællesskab, som vi kender det.

Døden adskiller os fra nærværet med vore kære. Vi kan stadig elske dem, tale til dem og mindes dem; men vi kan ikke længere røre dem, vi kan ikke tale med dem, og vi kan ikke længere have dem i vores liv på den måde, vi havde dem før. Døden, som vi kender den, er den ultimative adskillelse mellem mennesker. Døden gør ondt – og det ved vi. Det er et livsvilkår, vi er nødt til at underordne os.

Og Jesus ved det også godt. Han kender sine disciple, og han ved, hvilken situation han efterlader dem i. Han ved godt, at han overlader dem til sorgen og afmagten, men han gør det alligevel – og han gør det af en årsag.

”Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.” Sådan siger Jesus i dagens evangelietekst, når han lover sine disciple, at der er en mening med hans bortgang: Der er et formål med deres trængsler og deres udholdenhed. For det vigtige her er ikke, at Jesus går bort - det vigtige er, at han kommer tilbage.

Det er her, vægten lægges i Jesu ord, og det er her, vi finder den større mening. For Jesus går ikke bare bort – han går bort, for at kunne gøre plads til os hos Gud. Han går med andre ord bort, for at døden ikke længere skal stå som det afgørende punktum, men derimod som en åbning til en større, mere livfuld virkelighed, hvor fællesskabet i allerhøjeste grad stadig lever – og skal leve – både mellem os mennesker og mellem Gud og os.

I dagens evangelielæsning hører vi, at døden er forandret, og at vi alle skal opleve påskens glæde, fordi døden ikke længere er et punktum men en tankestreg – den har med andre ord mistet sin magt over os mennesker.

Men hvordan skal det forstås? Skal vi så bare bide tænderne sammen i vished om, at lidelsen “kun er en kort stund”? Nej! Det vil være en misforståelse af udtrykket “en kort stund”! For Jesu ord betyder ikke, at døden ikke længere gør ondt, det ville være absurd at hævde! Vi mennesker ved, at døden gør ondt, og vi oplever den stadig som smertefuld og meningsløs, måske endda selv i lyset af påskens budskab.

For selv påskens glæde tager os ikke ud af verden og dens lidelse. Derfor kan Jesus heller ikke sige, at smerten bare forsvinder. Det, vi derimod hører, er, at lidelsen ikke får det sidste ord; at der er mere til vores fortælling end det, vi selv kan skabe og forfatte – og det er netop det, Jesus mener, når han bruger fødselsbilledet.

Når Jesus bruger fødselsbilledet, gør han det for at hjælpe os til at holde fast i håbet og trøsten om nye dage; og for at fortælle os, at sorgen, på et eller andet tidspunkt, vil vendes til glæde - og glæden vil fortrænge sorgen. Det er allerede sket! Det er påskens glade budskab og påstand.

Det betyder ikke, at vi skal lægge sorgen på hylden, glemme vores døde og leve i evig jubel! Det er menneskeligt umuligt. At tro på Jesus Kristus og håbe på den dag, han gør alting nyt, er ikke en pille, der på magisk vis får lidelsen til at forsvinde.

Men i dag hører vi noget vigtigt: Vi hører, at der er noget større end lidelsen. For sorgen varer ikke ved. Sorgen vil vendes til glæde! Lad os derfor ikke forbitres over sorgen og afsavnet og lukke os helt om lidelsen, men lad os derimod bære håbet med os i vore hjerter – også når vi lider. Og lad os huske os selv og hinanden på at dele det håb med hinanden, også – ja måske især der – hvor håbet synes uendelig langt væk.

Amen!

